

Rahvas armastas selleaolisi pidustusi üliwõga. Kui nad ühel niisugusel suurel lohtupäeval kogu kogustwad, ei teadnud nad ial, kas toledat weremängu ehl rõõmsat pulma nõha saawad. Selle teadmata olesu pärast oli see asi tole põnew; rahwobulgale tegi see ettetulel rõõmu ja keegi mõtleja inimene ei suutnud selles ületobut leida, sest et otsus olnud ja laebtuseoluse enese lões?

Sel poolmetkslikul tuningal oli tütar, kes nii ilus oli, kui ta lõige ilusam ettesujutamise mõim, ja niisamaguse tulise ja walitsusehimulise meelega kui tuningas ise.

Kuida lugu harilikult ilka on, oli neiu tuninga silmaterrals ja ta armastas teda enam kui terwet maailma.

Tuninga õueometnissude leffel oli üks noormees, ilus ja armas, aga alomast soost, nagu romanifangelased, kes tuninga tütreid armastawad, ilka on. See tuningatütar oli aga oma armastajaga wäga rahul, sest see oli lõige ilusam ja wahwom mees terwes tuningariigis, ja neiu armastas teda wäga palawalt, ehl küll selle palawuse sees nagu midagi metslikku peitus. Mitu tund edenes see armastuse lugu õnnelikult, kuni tuningas ühel päeval selle jälgele sai. Ta ei wiititanud ega wantunud mitte, lohusetäitmise jaoks sammusid teha. Noormees pandi tohe finni ja määrati üks päew, mil saatus tema üle „tuninga areenat“ pidi otsuse andma. See oli muidugi teada haruldare sündmus ja lõit ootaswad suure põnewusega otustawat päewa. Niisugust lugu ei olnud ennemini weel ial ette tulnud; weel ial enne ei olnud üks alomjuigenud tuninga tütre pääle filmi heita. Pärast muidugi sai see lugu üena igapäewasets; aga sel lorrat oli see alles uus ja imestust äratav.

Lõit tuningariigi tiigripuurid otstati läbi, et otsuse

täidesaatmise jaoks lõige tugewamat ja wihasemat looma leida. Ja neiuude hult terwet maal, kes noored ja ilusad oliwad, sai hooplega läbi waadatud, nimelt asjatundjate poolt, et noormees enesele kohalise pruudi jaoks, kui saatus teda selle osalises pidi määrama. Kõik teadis igaüks, et tegu, mis laebtusealusele süüls anti, tehtud oli. Ta oli printsessi armastanud ja ei saanud seda sugugi, ta printsess ei teinud seda, aga tuningas ei oles ial rahul olnud, et niisuguste põhjuste pärast tema lohtupidamise wiis, mis lõigile suurt rõõmu tegi, lõrwale oles järeud saanud.

Määratud päew jõudis lätte. Egidalt ja laugelt weelas rahwas kogu, igaüks tahtis otusetundi oma silmaga nõha. Rõdud ja ruumid oliwad üleni inimesi täis, ja need, kes enam järe ei mahtunud, pidiwad müüri wälismise ääre taga seisemisega leppima. Tuningas ja ta õuelond istuswad oma platsil — laiskuste wastu.

Lõit oli walmis. Anti märk. Tuninga trooni kohalt alt areena ääre seest läks üks lahti ja printsessi kallite sammus areenasse. Ta oli nii ilus, et imestusesjumin läbi rahwaridade täis. Waewalt pool lõigist pööltwaatajatest oliwad teadnud, et üks nii ilus noormees nende seas elas. Mis ime, et printsess teda armastas! Kui tole aga noormehele niisugusel toledal seisukohal wiibida!

Kui noormees edasi sammus, leeras ta end ümber, et kombe järele tuninga ees lumardada. Aga ta ei mõelnud selle juures sugugi tuninga ligiduse pääle, ta filmad wiibiswad printsessi näol, kes isa paremal käel istus. Kui neiu loomus mitte nii poolmetkslik ei oles olnud, ta ei oles mitte siia tulnud, nüüd aga ei tahtnud ta sellest lõbust mitte ilma jääda. Sellest filmapilgust